

която се глѣдатъ; че тя, въ такъвъ случай, се освобождава отъ всякаква квартирна повинностъ и съ една частъ отъ военнитѣ контрибуции, съ каквито може би се облагатъ другитѣ жители; и, че, за това, генералитѣ на ратующитѣ съ възвания нарочно подканятъ жителитѣ къмъ служба на човѣщината, като ги прѣдупдомияватъ за тѣзи права; 6., че безъ разлика на вѣра и народностъ ще се глѣдатъ болнитѣ и ранени войници и че отъ командующитѣ зависи — като се прѣдполага взаимността — да прѣдава тѣхъ, ако е потрѣбно, на неприятеля въ продължение на войната; че раненитѣ, които слѣдъ излѣчението си се окажатъ неспособни за воювание, се испращатъ незабавно за отечеството имъ; че тѣзи добродѣтели слѣдъ оздравлението се прѣдоставя и на всеки другъ, който обяви, че неще да улавя оружие доклѣ трае войната; и 7., че като знакъ на това, че сж обявени за неутрални мѣстата, прѣдметитѣ и лица, служи бѣлата рѣковърска (armoire — Armbinde) или знаме съ „червенъ кръстъ“.

Това е, то, смисъла на взетитѣ рѣшения въ второто събрание на конференцията въ Женева (1864 год.), къмъ които, както е извѣстно, почти вситѣ държави се присъединиха и които, въ собственъ смисълъ на думата, се придружиха на международното право.

Но и тѣзи наредба, относително точността, оставаше да ѝ се желае сѣ по нѣщо още; не бѣше вече мѣчно да се укаже на недоразумѣнията, които изникваха помежду ратующитѣ, както това се случи въ събитията на една отъ прѣдпослѣднитѣ войни, дѣто и двѣтъ страни, като се позоваваха на женевската конвенция, порицаваха една друга въ неразбиране постановленията ѝ *). Не е чюдно, слѣ-

*) Това се случи, по извѣстията на Лангенбека, въ Гичинъ, дѣто заробенитѣ австрийски лѣкаре отказваха да приематъ болничната слу-

дователно, че се въсползуваха отъ на скоро слѣдъ войната станалото всемирно изложение въ Парижъ 1867, за да стане тамъ отъ делегатитѣ на разнитѣ държави, министерства и спомагателни общества, едно събрание, въ което да се испитатъ отъ научна и административна глѣдна точка въпроситѣ, които се касаятъ до спомагателнитѣ общества и, между другото, да разглѣдатъ буквално Женевската конвенция.

Прѣди да стане това обаче, имаша образуванъ въ Парижъ единъ комитетъ за прѣдварително съвѣщание, съ каквато цѣль, нѣколко дѣня прѣди отваряниета парижката конференция, и делегатитѣ н-германскитѣ спомагателни общества за сѣдаваха въ Вирцбургъ. Освѣнъ това, послѣднитѣ се стремеха къмъ по-ягка помѣжду имъ свръска на вситѣ германски спомагателни общества, като успѣха до заключението, че въ всякоя германска държава трѣба да има по едно спомагателно общество; настоятелитѣ на тия общества ще избиратъ членове за състава на централенъ комитетъ, който си опрѣдѣля мѣстото, въ което ще ставатъ събранията, имѣющитѣ да се занимаватъ съ дружествени цѣли.

Както събранията на делегатитѣ въ Вирцбургъ така и парижския комитетъ прѣдложиха да станатъ измѣнения въ Женевската конвенция. Прѣдложенията се положили на разглеждане отъ парижската международна конференция. Последната намѣри за потрѣбно да се внесжтъ измѣнения въ буквата на съставения прѣди 3 години текстъ. Това остана до днесъ още „*pia desideria*“.

жѣа надъ многочисленнитѣ ранени — нѣщо, което даде поводъ на прочутия Хирургъ да си състави мнѣние, че на австрийскитѣ доктори не имъ е било ясно значението на Женевската конвенция, отъ 3 ѝ членъ на която можеха да се ползуватъ, който имъ позволява или да останатъ при окупиранитѣ отъ неприятелитѣ хоспитали или да си отидатъ при своята армия. (Naundorf „Unter dem rothen Kreuz“, § 484).